

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

V. S.,

zast. JUDr. Ľubomírem Fockem,
advokátem se sídlem Náprstkova 276/2

proti
žalovanému

Policejní prezidium České republiky,
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. PPR-37498-4/ČJ-2019-990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 10. 12. 2019, č. j. PPR-37498-4/ČJ-2019-990115, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný žalobce informoval o tom, že nevyhověl jeho žádosti ze dne 23. 10. 2019 o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) a údajů ze Schengenského informačního systému druhé generace (dále jen „SIS II“) a o tom, jaké údaje k jeho osobě v souvislosti se zařazením do těchto evidencí vede.

2. V napadeném rozhodnutí se kromě jiného uvádí:

„Vaše osobní údaje jsou zpracovávány v informačním systému, jehož účelem je zajistit v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 a s rozhodnutím Rady 2007/533/SV na území členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, a uplatňování ustanovení hlavy IV části třetí Smlouvy o ES, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému.“

„Podle § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. jste byl označen za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. jste byl zaevidován do evidence nežádoucích osob ode dne 4. ledna 2019 do dne 4. ledna 2021.“

V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 byly Vaše osobní údaje na základě výše uvedených skutečností vloženy do Schengenského informačního systému II ode dne 4. ledna 2019 do dne 4. ledna 2021.“

„Dne 19. listopadu 2019 byl obdržen návrh subjektu, který uplatnil požadavek na Vaše označení za nežádoucí osobu, ze kterého vyplývá, že důvody, pro které je vůči Vaší osobě uplatněno opatření ode dne 4. ledna 2019, nepominuly a nadále trvají.“

Opětovným dotazem u zadavatele požadavku bylo zjištěno, že důvody, které vedly k zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. i nadále trvají. V této souvislosti bylo dbáno na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení. I přes pobytové oprávnění ve Spolkové republice Německo nadále přetrvávají důvody pro zařazení Vaší osoby do evidence nežádoucích osob a Schengenského informačního systému II.

S odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, nelze k dané věci poskytnout bližší informace.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze Vaši žádosti o výmaz osobních údajů vyhovět.“

3. Ze spisu doloženého žalovaným, se podává, že žalobce byl označen za nežádoucí osobu a na dobu ode dne 4. ledna 2019 do dne 4. ledna 2021 byl zařazen do evidence nežádoucích osob. Požadavek útvaru Policie byl uplatněn ke dni 2. ledna 2019, a byl Ředitelstvím služby cizinecké zpracován pod č. j. CPR-4085-109/ČJ-2017-930310-V299 ke dni 4. ledna 2019. Tento požadavek byl z podnětu tohoto orgánu aktualizován ke dni 29. listopadu 2019.
4. Žalobce podal prostřednictvím svého zástupce žádost ze dne 23. 10. 2019, kterou se domáhal sdělení důvodu vedení v SIS a jeho výmazu. Žalobou napadeným rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byla jeho žádost vyřízená. Dne 17. února 2020 bylo přezkoumáno zařazení žalobce do ENO a důvody tohoto zařazení s tím, že bylo konstatováno, že s ohledem na vyjádření orgánu, který uplatnil požadavek k zařazení žalobce do ENO, po posouzení přiměřenosti mezi důvodem tohoto zařazení a jeho důsledky, nadále trvají důvody pro jeho zařazení do ENO a SIS II.

5. Část spisu obsahující informace o žalobci odůvodňující shora uvedený postup byl veden na Ředitelství služby cizinecké policie jako utajovaná informace stupně utajení vyhrazené a byl vyloučen z nahlížení do spisu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neurčitě a nepřesvědčivě tvrdí, že žalobce je označen za nežádoucí osobu v souladu se zákony České republiky, aniž by v rozporu s ust. § 28 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů sdělil žalobci účel zpracování jeho osobních údajů a zdroj těchto údajů. Svá tvrzení však opírá pouze o obecná zákonná ustanovení, nikoliv o konkrétní skutečnosti, které vedly k zápisu do evidence SIS, ani o sdělení konkrétního orgánu. V rozhodnutí je pouze konstatování, že „důvody pro vedení žalobce v evidenci nepominuly a dále trvají.“ Ve sdělení je specifikováno pouze, o které osobní údaje žalobce se jedná, policejní orgán však žádným způsobem nesděljuje důvod vedení žalobce v evidenci SIS ani orgán, který dal k zápisu do evidence podnět.
7. Žalobce se nikdy na území České republiky nedopustil trestné činnosti, nebyl pro žádný trestný čin trestně stíhán ani odsouzen. Není si vědom ani žádné jiné činnosti, která by vedla k zápisu do evidence SIS. Žalobce žije v Evropě se svou rodinou již 15 let a ve všech evropských zemích má čistý trestní rejstřík.
8. Vedení osobních údajů v evidenci SIS a zároveň nedostatečné odůvodnění příčin zápisu do evidence SIS vnímá žalobce jako nepřiměřený zásah do svých osobnostních práv, zejména do práva na osobní a rodinný život, zásah do osobní cti a důstojnosti, do práva na ochranu dobrého jména a na ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o své osobě, zakotvených v čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Odepření vstupu do České republiky a následné nedostatečné odůvodnění vnímá žalobce jako svévoli správních orgánů a porušení ust. § 154 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, kdy žadatel o zařazení žalobce do evidence SIS nedodržel míru přiměřenosti mezi důvodem pro zařazení a důsledky tohoto zařazení, zejména nebyly zohledněny zásahy do osobního a rodinného života žalobce.
9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K předložení spisového materiálu žalovaný dále uvedl, že je předkládán spisový materiál s tím, že část spisového materiálu je na Ředitelství služby cizinecké policie vedena jako utajovaná informace stupně utajení vyhrazené ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti.
10. Žalovaný dále uvedl, že žalobci byly sděleny pouze informace, které mu s ohledem na znění § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, sděleny být mohly. K námitce žalobce, že mu napadeným rozhodnutím nebyl v souladu s § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, sdělen účel zpracování osobních údajů a zdroj těchto údajů, žalovaný uvedl, že bylo žalobci napadeným rozhodnutím sděleno, že jeho údaje jsou zpracovávány v systému, jehož účelem je zajistit v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 a s rozhodnutím Rady 2007/533/SV na území členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, a uplatňování ustanovení hlavy IV části třetí Smlouvy o ES, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému. Co se týče důvodu zavedení osobních údajů žalobce do ENO a SIS II, byl žadatel v dané věci upozorněn, že s ohledem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, mu v dané věci nelze poskytnout bližší informace. Ke zdroji těchto osobních údajů se žalovaný také s ohledem na znění § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, vyjádřil pouze obecně v závěrečném poučení, a to tak, že „Policie České republiky získává osobní údaje postupy podle zvláštních právních předpisů (zdroj osobních údajů)“.

11. Žalobce byl zařazen do ENO podle § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého Policie České republiky rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Požadavek orgánu byl uplatněn ke dni 2. ledna 2019, a byl zpracován pod č. j. CPR-4085-109/ČJ-2017-930310-V299 ke dni 4. ledna 2019, následně byl tento požadavek z podnětu tohoto orgánu aktualizován ke dni 29. listopadu 2019 a zpracován pod č. j. CPR-2612-37/ČJ-2019-930310-V229. Dne 17. února 2020 bylo přezkoumáno zařazení žalobce do ENO a důvody tohoto zařazení ve smyslu § 155 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Z vyjádření orgánu, kterým uplatnil požadavek k zařazení žalobce do ENO, po posouzení přiměřenosti mezi důvodem tohoto zařazení a jeho důsledky vyplynulo, že nadále trvají důvody pro jeho zařazení do ENO a SIS II. Důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek je nadále aktuální a současně trvá i důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států.
12. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, Policie České republiky zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu. V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), byly proto osobní údaje žalobce na základě výše uvedených skutečností vloženy do SIS II.
13. Přiměřenost dopadů postupu Policie České republiky do soukromého a rodinného života žalobce byla posouzena při uplatnění požadavku orgánu, a to opakovaně, a vzhledem k tomu, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce jako nežádoucí osoba mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, byly jeho osobní údaje zařazeny do SIS II.
14. Žalobce svá tvrzení o zásahu jeho zařazení v ENO a SIS II do jeho života rozvedl v podání ze dne 15. 4. 2020 a v doplnění žaloby ze dne 24. 5. 2021, ke kterému přiložil rozhodnutí starosty města Lublina č.j. SO-V1.6152.1328.2017.AWI ze dne 26. 2. 2021 ohledně odnětí trvalého pobytu z důvodů uváděných českou stranou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15. Soud nařídil ve věci jednání na den 1. 6. 2022. Na jednání zástupce žalobce setrval na svých tvrzeních a vyjádřil údiv nad tím, že žalovaný sice ve svém vyjádření uvádí, že žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, přesto jsou tyto informace vedeny pouze ve stupni utajení „vyhrazené“. Dále se dotázal, zda je žalobce pořád veden v ENO a v SIS II. Zástupce žalovaného uvedl, že touto informací nedisponuje a že stupeň utajení informací není pro rozhodnutí věci podstatný.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
17. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
18. Podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, *spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán poruší zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.*
19. Podle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1987/2006, *je účelem SIS II zajistit v souladu s tímto nařízením na územích členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, a uplatňovat ustanovení Hlavy IV části třetí Smlouvy o ES, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému.*
20. Podle čl. 21 nařízení č. 1987/2006, *členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.*
21. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, *se údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů. Odvolání proti těmto rozhodnutím se podávají v souladu s vnitrostátními právními předpisy.*
22. Podle čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006, *se záznam vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu.*
23. Podle čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, *se záznamy vložené do SIS II podle tohoto nařízení uchovávají pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelů, pro které byly vloženy. Podle čl. 29 odst. 2 citovaného nařízení do tří let od vložení takového záznamu do SIS II přezkoumá členský stát, který záznam pořídil, nutnost jej zachovat.*
24. Podle čl. 41 odst. 5 nařízení č. 1987/2006, *má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.*
25. Podle čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, *má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.*

26. Podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*
27. Podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*
28. Podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, *cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.*
29. Podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území (viz písm. b) bod 7. tohoto ustanovení).*
30. Podle § 84 odst. 1 zákona o Policii ČR, *policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému.*
31. Podle § 84 odst. 2 citovaného zákona *policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.*
32. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Soud se předně zabýval povahou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že sdělení žalovaného je rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 15/2013-33, shodně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2016, č. j. 8 As 37/2016-31, ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018-50 a ze dne 6. 5. 2020, č.j. 1 Azs 475/2019- 82), neboť dle ustálené judikatury je třeba sdělení žalovaného k žádosti o výmaz osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II považovat za rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu, proti němuž lze přímo brojit žalobou u správního soudu, aniž by bylo třeba předtím marně vyčerpat jiné prostředky ochrany.
34. Soud se následně zabýval přezkoumatelností resp. dostatečným odůvodněním tohoto rozhodnutí a dospěl k závěru, že ačkoliv toto rozhodnutí neuvádí konkrétní důvody zařazení žalobce do ENO a SIS II, které odůvodňuje pouze odkazem na zákonná ustanovení, jak mu vyčítá žalobce, je toto odůvodnění za dané situace dostačující. Ostatně i Ústavní soud v níže citovaném nálezu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20 uvedl: „Ústavní soud nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).“ Soud má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tuto věc a žalovaný z důvodů, které budou rozvedeny níže, nemohl své rozhodnutí podrobněji odůvodnit.

35. Co se týče požadavku žalobce seznámit se s obsahem utajované části spisu, resp. s důvody jeho vedení v předmětných evidencích, soud uvádí následující:
36. Dle ust. § 28 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, spravující orgán žádosti o sdělení, zda zpracovává jeho osobní údaje a uvedení, o jaké osobní údaje včetně účelu zpracování a jejich zdroje, *nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech,*
37. K této problematice se vyjádřil i Ústavní soud, který neshledal nemožnost účastníka seznámit se s důvody zamítnutí žádosti o udělení občanství z bezpečnostních rizik za protiústavní. Ve svém recentním nálezu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20 mimo jiné uvedl:

„35. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 12. 2. 2009 Nolan a K. proti Rusku (č. 2512/04, zejm. bod 71; věcně se však tento případ týkal zbavení svobody v tranzitním prostoru mezinárodního letiště), minimálním standardem, který zaručuje právo na účinný opravný prostředek, je přístup nezávislého orgánu příslušného k přezkoumání důvodů rozhodnutí a relevantních důkazů k utajovaným materiálům tak, aby mohl konat, nemá-li takové rozhodnutí odůvodněný základ ve faktech anebo odhaluje výklad pojmu "národní bezpečnost", který je nezákonný, v rozporu se zdravým rozumem anebo svévolný. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/16 proto také Ústavní soud uvedl, že v případech, kdy je reálná obava, že by zpřístupnění konkrétních důvodů nevyhovění žádosti mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob, nebudou žadateli o státní občanství sdělovány. Podobně Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017 (stížnost č. 35289/11) uvedl, že z pohledu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. jak z pohledu práva na spravedlivý proces obecně, tak z pohledu práva na rovnost zbraní, není zpřístupnění všech relevantních důkazů absolutním právem, pokud zde existují převažující zájmy na ochraně národní bezpečnosti, případně další zájmy, které je třeba vyvažovat *oproti* *právním* *účastníka řízení.*

36. Jak uvedl Nejvyšší správní soud (v případě zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro příslušný stupeň utajení), "protože mezi oběma protichůdnými legitimními zájmy je nutno najít rovnováhu, musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Jen tak může být zajištěna účinná soudní kontrola. Soud je zde ve zvýšené míře než při "běžném" soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Za splnění těchto podmínek pak může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). Ostatně právě proto mají také soudci podle ust. § 58 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení bez platného osvědčení ode dne jmenování do funkce po dobu jejího výkonu a v rozsahu nezbytném pro její výkon. Soudní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kontrola, které nemůže být za žádných okolností odepřen přístup k informacím relevantním pro výsledek bezpečnostního řízení, tak může v míře ještě dostačující zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb a NBÚ při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro bezpečnostní řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Neměl-li by však soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav. Soud by totiž byl v takovém případě ve skutkové rovině "slepý", musel by se spolehnout pouze na správnost názoru zpravodajských služeb a přezkoumával by pouze procesní námitky" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101; www.nssoud.cz).“

38. Soud má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tento případ. Osmý senát se v celém složení s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu a správou soudu hned předána k jejímu zabezpečení bezpečnostnímu řediteli, seznámil dne 8. 9. 2020 a následně dne 5. 5. 2021 v zabezpečené místnosti. Soud po posouzení charakteru a závažnosti těchto informací dospěl k závěru, že závěry rozsudku NSS ze dne 27. ledna 2010, č.j. 9 As 29/2009-84, na tuto věc nevztahují. Listiny zařazené do utajené části spisu ke dni 5. 5. 2021 totiž obsahovaly konkrétní skutečnosti, které vedení žalobce v těchto evidencích odůvodňovaly, proto je považoval pro rozhodnutí věci za dostatečné a již na doplnění utajované části spisu netrval.
39. Soud poté, co utajované informace přezkoumal, shledal, že v dané věci důvod vést tyto informace odděleně od zbytku správního spisu je, a že nad právem účastníka se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, převažuje zájem na jejich utajení ve smyslu ust. § 28 odst. 2 písm. a) zákona zpracování osobních údajů. Soud proto neumožnil žalobci do utajované části spisu nahlédnout, ani nekonstatoval jejich obsah při jednání. Soud dospěl k závěru, že není možné tyto utajované informace zpřístupnit ani v přiměřené podobě např. anonymizované či agregované údaje, jak nařizuje NSS ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č.j. 1 As 83/2009-60, ve kterém dále uvedl, že „pokud by vůbec nebylo možné poskytnout žalobci přístup k utajovaným informacím byť v určité omezené formě, není soud vázán žalobními body a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými. Takto široce pojímanou soudní ochranu účastníka bezpečnostního řízení považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné vyvážení určitých omezení práva na spravedlivý proces, které účastník řízení musí strpět, jež jsou ale zároveň takovému typu řízení nutně vlastní a ústavně akceptovatelná.“ Dle soudu jsou tyto závěry plně aplikovatelné i na tento druh řízení.
40. Soud se dále zabýval stěžejní žalobní námitkou a tou je neodůvodněnost jeho označení za nežádoucí osobu a následné zařazení v ENO a v SIS II. Za tím účelem se osmý senát, jak již bylo řečeno, opakovaně seznámil s utajovanou částí spisu. Soud jsa si vědom své povinnosti ověřit, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II a závažnosti tohoto opatření pro osobu, které se to týká, seznal, že zde jsou uvedeny skutečnosti odůvodňující závěr, že se u žalobce jedná o osobu, jejíž přítomnost na území České republiky může představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, resp. že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, odůvodňující ve smyslu čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 a § 154 zákona o pobytu cizinců jeho zařazení a vedení v ENO a v SIS II. Soud jen zdůrazňuje, že dle těchto ustanovení tyto skutečnosti nemusí prokazovat nebo odůvodňovat, že žalobce již veřejný pořádek narušil nebo ohrozil, pouze, že by se tak vzhledem k těmto skutečnostem mohlo stát.

41. Soud se současně zabýval druhou námitkou žalobce a to otázkou přiměřenosti takového zařazení do ENO a SIS II. Soud vycházel z předpokladu, že jsou tvrzení žalobce pravdivé a neprováděl v tomto směru žádné dokazování (důkaz rozhodnutím polského města Lublina a žalobcem navrhované výsledky žalobce, jeho manželky a syna, na kterých právní zástupce žalobce nakonec na jednání netrval), jelikož má za to, že zápis do ENO a SIS II má zcela jistě negativní vliv na život osoby do těchto evidencí zapsané. Soud však s ohledem na mimořádnou závažnost informací, které byly uvedené v utajované části spisu, považoval toto opatření za přiměřené a to i za situace, že žalobce již zřejmě nějaké pobytové oprávnění na území EU má a tato omezení tedy zcela jistě pociťuje intenzivněji než osoba, která teprve o pobytové oprávnění na území EU žádá.
42. Soud však, jsa si vědom závazku České republiky zajistit v souladu s nařízením č. 1987/2006 na územích členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, vycházel z premise, že na vstup na území České republiky, ani na volný pohyb v rámci zemí EU ze strany příslušníka třetího státu není právní nárok, a dospěl k závěru, že zájem na ochraně bezpečnosti a veřejného pořádku České republiky a ostatních států EU má přednost před právem příslušníka třetího státu na volný pohyb v rámci EU. Proto shodně se žalovaným shledal zařazení do ENO a SIS II v případě žalobce za přiměřené jeho důsledkům.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žalobu důvodnou, v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
44. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, však nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. června 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.